

ACC. N:R M. 14443:1-4.

Landskap: Småland ..... Upptecknare: Josef Brandtling, <sup>20</sup>Boomantorp  
Härad: Konga ..... Berättare: Augusta Löv, " "  
Socken: Boomantorp ..... Berättarens yrke: änkefru  
Uppteckningsår: 1958 ..... Född år 1874 i Boomantorp

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

Gudstjänst och nattvardsgång. s. 1-4.

LMF 107.

När jag var en ung flicka berättade jag kyrkans nästan  
 varje helgdag och i allmänhet gick samfundet minst  
 en gång var family i hela byn, trots att det var tre fjä-  
 dertio väg, tvänthous och en mil stors vägen till kyrkan.  
 En betydelsefullaste gudstjänsterna skulle jag nog tro  
 att påhugo och bänadagarna också vara. Att folk  
 färdades till andra kyrkor vissa söndagar var vanligt.  
 Det var då en sockens hede sin gårdedag som den halva  
 det. Jag har en samlig berättelse från en gårdedag här  
 i Korumantorp vid jingstern, som ante (f. i Tureby 1852) har  
 kallt eni många gånger. Det var när en yngre syston i  
 20-årsåldern till sin mamma, tillhinnade med fyra  
 konvalescer, på återvägen från Korumantorp gudstjänsten  
 skulle se över ångdåren, i en gammal oduglig båt,  
 till sina bror å godset Korumet i Korumsjö(?) socken.  
 Båten sjönk å alla fem drunknade. Den nödskri  
 hördes ända upp till Ånga, å sorge var förestående.  
 Gick till annans kyrkan för att höra en viss präst: för det

gjorde dem mycket. Många gick till kyrkorna för  
att höra Palmson i Östergötlands pastorat, i Kalle och Kärna  
i Mälare de äkte åt alla till. Samfundets upp-  
läsning 1890. Kläder när de gick till kyrkan  
ja det var ju så olika hur de hade det. De flesta var ju så  
fattiga - jag hade sagt en 4-5 gamla fattiga kvinnor som  
till och med hade skapat föregående barnullstället på  
sig i kyrkan, en av dem hade som alltid stått, svart  
eller åtminstone många kläder det skulle ju alla ha på  
högtids- och bänkbänarna. Till högtidsdagar användes  
särskilda dagar som kyrkårsdagar, alla helgöns dag  
och advents-söndagar.

Kyrkostig; ja det kan man säga att vi försöker  
hålla, för vi gick ju alltid tvärs över djupvattnet, som  
var mer än en fjärdedelsväg närmare än vad stora vägar  
var. Viloflaten hade vi vid Skandinaviska under de där  
lummiga grannarna, niens du inte det på?  
det kunde ju hända ibland att ingenting i det

pojkas inta gick in i kyrkan under gudstjänsten, men de  
passade alltid på när vi kom ut. Jag hade ibland  
båda minna för och andra säga när de var hushållna  
å skulle to å ätt. Jag tror jag ska ta mig en kyrk-  
sång, om det är det de kan minna med friska to?.

Jag har blivit allt mer övertygad att kyrkborna  
skulle läsa när gudstjänsten började för att inte de  
som hade friska skulle störa oss, men jag tror  
nu inte minnas vilken präst det var.

Visst förkann det knäfall vid syndabekännel-  
sen å så, det har jag and gjort många gånger när  
jag var ung flicka, det för var föräldrar inte löst  
om det var mer var med i kyrkan. Men alla föll  
inte på knä. Lutade sig mot bänken det gjorde  
någon alla å det kändes både jag och många andra  
på rust är. Bockat och migil när Jesus var en människa  
och när man har fått nattvarden och så, det har väl  
de flerta gjort, å det gör jag gärna än idag.

Ja, det minns jag väl att prästen hade en vit duk i  
 vänstra hand när han var på predikstolen, i samma del  
 såg ut sått han tålsam och tålsam med den ibland,  
 men jag kan inte minnas vad för han hade den och vad  
 den kallades.

Konfirman var beg handlade man alltid en hel  
 del i sniparten men i kyrksamhället var man gick  
 från kyrkan. Vi hade 3 fjärdings väg dit, kan vara,  
 även om man gick tvärlängvägen.